

velse, og at vedkommende, hvis det viser sig, at der kan være grundet Anledning til, at de ikke vil eller kan gøre Militærtjeneste, saa bliver henvist til civilt Arbejde, enten de synes om det eller ikke. I modsat Tilfælde vil det jo let forme sig saaledes, at det kommer til at gaa, som det hidtil er gaaet, at de gør Modstand, naar de er indkaldte, og at man forsøger at afbøde denne Modstand, men at det i Regelen udvikler sig saaledes, at de, efter at en Tid er gaaet, erklæres ikke at være egnede til Soldatertjeneste og derfor bliver kasseret. Paa den Maade skal man ikke kunne omgaa Loven.

Saa er der til § 5 foreslaaet en Ændring, som gaar ud paa, at de Linier, der siger, at det civile Arbejde „skal foregaa under Tilsyn af de civile Myndigheder“, udgaar. Ministeren vil derefter staa frit, saaledes at han kan anvende civile som Tilsynsmænd for dette Arbejde, hvis dette synes nødvendigt, og det burde være saaledes, at det var det hensigtsmæssigste, idet man maa forudsætte, at de, der kom over til civilt Arbejde, kom der efter Anmodning derom, og at de derfor vilde opføre sig saaledes, at Tilsynet meget vel kunde udføres af civile Opsynsmænd. Men der kan, som sagt, regnes ogsaa med andre Forhold. Det vil da staa Ministeren frit for, om han i Stedet for civile Tilsynsmænd vil anvende militære, og der kan jo være Tilfælde, hvor det kan blive nødvendigt.

Saa foreslaas der til § 9 ogsaa føjet et nyt Stykke, der siger: „I Tilfælde, hvor den første Tjeneste forlænges udover den ifølge Lovene om Hærens og Søværnets Ordning sædvanlige, kan Forsvarsministeren træffe Beslutning om tilsvarende Forlængelse af det civile Arbejde udover de i § 5 fastsatte 20 Maanedre“. Det er altsaa under overordentlige Forhold i Lighed med de nuværende. Under saadanne bør det ikke være saaledes, at de ved civilt Arbejde anbragte kan slippe med kortere Tjenestetid, medens de, der er ved Sikringsstyrken, skal gøre længere Tjenestetid.

Udover disse er der ikke foreslaaet Ændringer af Betydning. Der er enkelte redaktionelle, som jeg ikke skal opholde mig ved. Jeg skal altsaa paa Udvalgets Vegne anbefale disse Ændringsforslag til Vedtagelse og derefter Lovforslaget til videre Fremme.

Rambusch: Det Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, er ganske enigt med Flertallet i den Tanke, der ligger til

Grund for Lovforslaget, at der er — hvad der ogsaa foreligger Erfaring for — Mennesker, for hvem det at bære Vaaben og deltage i Vaabenførd og Krigshandlinger er i den Grad mod deres Samvittighed, at Lovgivningsmagten maa tage Hensyn dertil og gøre det muligt for dem at opfylde deres Pligt mod Landet uden at blive sat til egentlig Vaabenførd. Vi kan derimod aldeles ikke have nogen Tro paa den Slags Samvittighed, der erklærer, at ethvert som helst Arbejde af militær Karakter, om det er nok saa fredeligt, selv saadant noget som at tage sig af syge Soldater og hjælpe Medmennesker, skulde være uforenligt med deres Samvittighed, den Samvittighed tror vi aldeles ikke paa. Vi stod derfor i første Række paa det Punkt, at vi ønskede at stille Ændringsforslag, der i det væsentlige var overensstemmende med de Ændringsforslag, som Mindretallet i Folketinget havde stillet, og som — for at udtrykke det saa kort som muligt — gik ud paa, at kun saadanne Folk, for hvem Vaabenførd var en Vederstyggelighed, kunde fritages derfor, men skulde anvendes til anden Tjeneste til Forsvarets Tarv, til Hærens eller Flaadens Tarv. Det var imidlertid ikke muligt at faa tilstrækkelig Tilslutning i Udvalget hertil, og det var heller ikke muligt at faa den højtærede Forsvarsminister til at erklære sig villig til at acceptere saadanne Forslag, idet han mente, at det ikke vilde give ham de Midler i Hænde, som han mente var nødvendige for at kunne tilfredsstille de Kredse i Befolkningen, hvis Udtalelser om dette Spørgsmaal han mente at burde tage Hensyn til. Vi stillede i Udvalget Ændringsforslag i det Øjemed, jeg har angivet, men da de ikke kunde gennemføres, ansaa vi det for rigtigst at tage dem tilbage og derefter slutte os til Flertallets Ændringsforslag, der saaledes fremtræder som stillede af hele Udvalget.

Naar vi ikke ret vel kunde indse, hvorfor vore Ændringsforslag ikke lige saa vel havde kunnet gøre Fyldest, var det, fordi vi mente, at de maatte kunne tilfredsstille de Kredse af Befolkningen, for hvem dette Spørgsmaal er virkelig Alvor, er en virkelig Samvittighedssag, medens paa den anden Side de Elementer, som tilsyneladende af ren Opsætsighed erklærer ikke at ville have noget som helst med den Slags Ting at gøre og ikke vil anerkende den Ret, som Staten har til at disponere over deres Personer, dog heller ikke vil kunne tilfredsstilles af de fra anden Side stillede Ændringsforslag, som,